

че само по една дума на Исуса птичкитѣ раздвижиха крилца и полетѣха, той се високо разхълца, улови си главата, както това правятъ възрастнитѣ въ моментъ на скръбъ и страхъ, и се хвърли въ нозетѣ на Исуса. И като нѣкое куче той лежеше въ праха предъ нозетѣ на Исуса и Исусъ, можеше да дигне нога и да го стъпче, както той стъпка птичкитѣ му.

А Юда обичаше Исуса, възхищаваше се отъ него, обожаваше и го мразѣше въ едно и сѣщо време.

Отначало Мария само гледаше играта на децата; сега тя стана, отиде при тѣхъ, дигна Юда, тури го на колѣнетѣ си и зе да го милва.

— Клето дете! — рече му тя — ти не знаешъ че искаше да направишъ нѣщо, което никой не може да стори. Никога не прави това, ако не искашъ да бждешъ най-злочестия измежду хората! Що може да спечели оня измежду насъ, който се опитва да се сравнява съ Него, комуто слънчевитѣ лжчи служатъ за бои и който вдѣхва на мртвата глина живъ духъ!

